

Arrest

nr. 94 529 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 oktober 1984 geboren in Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. In 1990 is uw vader overleden. Uw moeder is vervolgens met uw oom Selman, de broer van uw vader, getrouwd. U bent opgegroeid in de el Aamel wijk. U heeft twee zussen, drie halfzussen en één halfbroer. U heeft uw derde middelbaar beëindigd en bent vervolgens in de metaalarbeid aan de slag gegaan. U heeft vlak voor de val van het regime van Saddam Hoessein een weekje legerdienst gedaan.

In januari 2005 begon u te werken op de postafdeling van de inlichtingendienst (Jihaz el mukhabarat el watani) en dit tot mei 2005. U heeft uw werk beëindigd omdat u beschoten werd onderweg naar uw werk. In 2006, ten tijde van de sektarische spanningen, werden jullie verdreven uit het huis in de Aamel wijk en zijn jullie naar het huis van uw grootvader in de Allawi wijk verhuisd.

In maart 2007 heeft u een twee maanden durende cursus gevolgd om bij de Speciale Interventietroepen aan de slag te kunnen. De opdracht van de speciale eenheden bestond erin terroristen te arresteren. Eind 2007 heeft uw eenheid H. H. (...) gearresteerd in de Aamel wijk. U heeft in september 2008 uw ontslag gegeven bij de Speciale Interventietroepen.

U heeft Irak de eerste keer verlaten in september 2008. Op 20 oktober 2008 heeft u voor een eerste maal asiel aangevraagd in Nederland. Uw aanvraag werd afgewezen.

U keerde op 16 februari 2010 met IOM terug naar Irak, waar u op 17 februari 2010 aankwam. U werd zeventien dagen in hechtenis gehouden op de luchthaven. U bent vervolgens in het huis van uw grootvader gaan wonen in de Allawi wijk. U heeft hier twee maanden gewoond. In maart 2010 stond u met een paar vrienden in de wijk te praten toen H. H. (...) langsreed. Hij was recentelijk op vrije voeten gekomen. Twee dagen later belde hij u op om u uit te schelden en te bedreigen. Hij heeft u die dag drie maal gebeld. U heeft vervolgens uw telefoon uitgeschakeld. U heeft hierop de wijk verlaten en bent dan bij uw zus D. (...) in de wijk Saydiyah gaan wonen. De volgende dag is H. H. (...) langs uw schoonouders gegaan op zoek naar u. Deze vertelden hem dat u en uw vrouw gescheiden waren en ze niet wisten waar u was.

In augustus 2010 bent u vertrokken richting Turkije, waar u drie dagen later bent aangekomen. U heeft een achttal maanden in Turkije verbleven en bent in juni 2011 met de vrachtwagen naar België gekomen, waar u op 13 juni 2011 bent aangekomen. U heeft op 14 juni 2011 asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: drie badges van de ERU (emergency response unit), een woonkaart op naam van de moeder, uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een medisch rapport opgesteld in Irak in verband met uw mentale toestand en uw hartziekte, uw huwelijksakte, een afspraakbevestiging bij het H.H. ziekenhuis. Tevens legt u een kopie neer van een diploma van de opleiding van de ERU, een rantsoenkaart, een foto in de staalfabriek, twee documenten in verband met de aankoop/verkoop van uw wagen, acht foto's van de ERU, een foto van uw laatste badge, de identiteitskaart van uw vrouw en zoon, een laissez-passer, een verblijfskaart op naam van uw moeder, een vluchtelingencertificaat op naam van uw moeder (UNHCR), een ontheemdenattest, een opsporingsbrief voor H. H. (...), een geboorteakte van uw zoon, een attest van dringende farmaceutische hulp.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u geen consistente verklaringen aflegde wat betreft uw werkverleden. Zo verklaarde u in Nederland dat u op 3 maart 2007 begonnen bent met uw opleiding bij de Emergency Response Unit en dat deze twee maanden duurde. Vervolgens ging u aan het werk als medewerker van het politiemagazijn. Gevraagd wat deze functie inhield, legde u uit dat wanneer de politie een opdracht kreeg, u het materiaal moest uitdelen aan de agenten. U beheerde de ruimte waar het politiemateriaal bewaard werd. Volgens uw verklaring afgelegd in Nederland op 12 december 2008, deed u deze functie van mei 2007 tot 29 juli 2008, de dag dat u uw ontslag indiende (asielaanvraag Nederland 'rapport van eerste gehoor' p.4, p.5). Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal wijken ernstig af van deze in Nederland. U stelt onder meer dat u in het politiewezen een actieve rol speelde en bijvoorbeeld deelnam aan arrestaties. Vlak na uw opleiding zou u samen met de derde seria B, uitgestuurd zijn naar Samarra, na de aanslag van op de moskee (CGVS p.16). U zou in 2007 deelgenomen hebben aan de arrestatie van de minister van gezondheid el Zamili, waarvan u de volledige naam niet meer kende (CGVS p.16). Vervolgens heeft u nog eind 2007 begin 2008, een opdracht in Naseriyah uitgevoerd om vijftien personen van de organisatie Jund el Samaa te arresteren (CGVS p.17). U zou eveneens bij de arrestatie van H. H. (...), eind 2007, aanwezig geweest zijn. Meer nog, men zou u uitgekozen hebben om de man te identificeren (CGVS p.21, p.22). Het feit dat

u dermate verschillende verklaringen aflegt over uw jobinhoud bij de Emergency Response Unit in Nederland en in België, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u geschetste profiel. Temeer u verklaarde dat u in België en Nederland dezelfde verklaringen had afgelegd (CGVS p.9).

U zou een tweede maal het land verlaten hebben omwille van het feit dat H. H. (...) wraak op u wou nemen (CGVS p.18). U zou namelijk medeverantwoordelijk geweest zijn voor zijn arrestatie, zo zegt u heden (CGVS p.18). Aangezien u in Nederland verklaarde dat u slechts magazijnmedewerker was (in tegenstelling tot in België waar u volgens uw verklaringen actief deelnam aan arrestaties van terroristen, ondermeer die van H. H. (...)) kan u geenszins overtuigen dat u bij de arrestatie van H. H. (...) aanwezig was, laat staan dat u de man geïdentificeerd zou hebben. Het feit dat H. H. (...) omwille van de arrestatie en de daarop volgende detentie wraak op u wou nemen, is dan ook niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u dat H. H. (...) eind 2007 gearresteerd werd, voordat u ging trouwen (CGVS p.21). U bent echter in juni 2007 getrouwd (CGVS p.8, DVZ vraag 15). Deze vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U zou een eerste maal uw land ontvlucht zijn omwille van uw werk bij de Emergency Response Unit (CGVS p.9, p.19). Gezien u staatsambtenaar was zouden er veel groeperingen van terroristen u viseren, zo zegt u (CGVS p.9). Het is dan ook opmerkelijk dat u bij uw terugkeer naar Irak dadelijk bij dezelfde dienst zou zijn gaan solliciteren (CGVS p.19). Van iemand die stelt dat hij zijn land ontvluchtte omwille van zijn werk is het opmerkelijk dat hij bij terugkeer onmiddellijk zijn vroegere werk wil opnemen. Vanuit Nederland heeft u contact opgenomen met een oud-collega, zo verklaart u. Hij informeerde u dat u in aanmerking kwam om uw werk terug op te nemen (CGVS p.20). Het is evenwel bevreemdend dat u bij deze persoon niet geïnformeerd zou hebben naar uw initiële problemen die u genoopt hadden het land te verlaten en toch werkgerelateerd waren (CGVS p.21). U verklaarde eveneens dat iedereen in de wijk wist dat u bij de troepen gewerkt had (CGVS p.26). Aangezien u door dat werk een eerste maal de wijk ontvlucht bent, is het opmerkelijk dat u niet enkel deze job opnieuw zou wensen op te nemen maar zich bovendien precies in die wijk terug zou gaan vestigen. U had nochtans de mogelijkheid om zich bij uw zus in de wijk Saydiyah te vestigen, waar het volgens u veiliger was (CGVS p.30). Ook deze opmerkingen roepen vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U stelt verder dat in maart 2010 H. H. (...) met de wagen kwam voorbijgereden en u twee dagen later, 28 of 29 maart 2010, drie maal opgebeld werd (CGVS p.26). U heeft uw telefoon afgezet en bent vertrokken naar het huis van uw zus in Saydiyah (CGVS p.24). Gevraagd of H. H. (...) nog elders naar u op zoek is geweest, antwoordde u ontkennend. Niemand wist namelijk waar u verbleef (CGVS p.26). U zou enkel problemen hebben met H. H. (...). De man was terug in de wijk waar u woonde en hij zou ook in andere regio's machtiger geworden zijn (CGVS p.29). Het feit dat u vervolgens tot augustus 2010 bij uw zus in Saydiyah probleemloos zou zijn verbleven, roept verdere vraagtekens op bij de ernst van uw asielmotieven (CGVS p.11, p.26).

Ook de manier waarop die man aan uw telefoonnummer geraakt zou zijn, is eerder ongeloofwaardig. Zo verklaarde u dat hij uw nummer via vrienden van u zou gekregen hebben. Die vrienden zouden namelijk voor H. H. (...) werken (CGVS p.25). Het is bevreemdend dat u uw telefoonnummer gaf aan mensen waarvan u wist dat ze voor H. H. (...) werkten, temeer u reeds in het verleden problemen met de man gehad had (CGVS p.19). Geconfronteerd met deze vaststelling verbetert u zichzelf en stelt u dat het misschien via uw schoonouders zou gegaan zijn (CGVS p.25, p.26).

U heeft sinds uw vertrek uit Irak geen contact meer opgenomen met iemand van uw familie (CGVS p.8). U heeft bijgevolg geen idee hoe uw probleem geëvolueerd is. Deze desinteresse in de evolutie van de gebeurtenissen die u genoodzaakt hebben het land te verlaten, is opmerkelijk.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Een woonstkaart op naam van de moeder, uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw en zoon, een verblijfskaart op naam van uw moeder, een vluchtelingencertificaat op naam van uw moeder (UNHCR), een geboorteakte van uw zoon en een rantsoenkaart bevestigen dat u van Bagdad afkomstig bent en ondersteunen uw verklaringen over de huidige verblijfplaatsen van uw familie. Er dient evenwel aangestipt te worden dat u in Nederland verklaarde dat uw vader in 2007 vermoord werd

in de el Aamel wijk. Uw vader zou een onderofficier in het oude Iraakse leger geweest zijn (rapport nader gehoor Nederland p.11). Op het Commissariaat-generaal maakt u gewag van de dood van uw vader in 1990. Niemand van uw familie zou ooit voor de Iraakse autoriteiten gewerkt hebben tijdens het regime van Saddam Hoessein, zo zegt u (CGVS p.7, p.9). Ook beweerde u in Nederland geen halfbroers of zussen te hebben, terwijl u in België drie halfzussen en één halfbroer hebt (DVZ vraag 30, CGVS p.7, Nederland eerste gehoor p.3). Het feit dat u over dergelijke basisgegevens geen gelijklopende antwoorden verschaft, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen. De drie badges van de ERU (emergency response unit) en de foto van uw laatste badge bevestigen uw verklaringen dat u vijf jaar geleden bij de ERU gewerkt hebt. De acht foto's van u bij de ERU zijn foto's genomen tijdens de training (CGVS p.30, p.31). Het diploma is een geplastificeerde verkleinde kopie en werpt evenmin een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven. Het medisch rapport opgesteld in Irak in verband met uw mentale toestand en uw hartziekte, een afspraakbevestiging bij het H.H. ziekenhuis, een attest van dringende farmaceutische hulp zijn documenten die betrekking hebben op uw medische toestand en zijn niet relevant voor uw asielrelaas. Het opsporingsbericht voor H. H. (...) en het ontheemdingsattest zijn kopies waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Met de laissez-passer toont u aan dat u teruggekeerd bent naar Irak op 17 februari 2010. De foto in de staalfabriek dateert van lang geleden en heeft geen betrekking op uw asielmotieven, net als de twee documenten van de aankoop en verkoop van uw wagen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer*

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. Wat het verschil in de verklaringen van verzoeker in België en Nederland betreffende de job inhoud bij het ERU (*emergency response unit*) stelt verzoeker dat zijn verklaringen in België met de werkelijkheid overeenstemmen. In Nederland volgde hij het advies van Irakese vrienden die hem aanraden zijn verhaal niet te overdrijven.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn bijzondere functie bij het ERU zoals uiteen gezet in België. De keuze uit twee opgegeven versies is geen verklaring voor het verschil (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8104 van 13 februari 2012). Daar waar verzoeker verwijst naar het advies van vrienden en bevestigt dat hij (in zijn asielrelaas in Nederland) onjuiste verklaringen afgelegd heeft meent de Raad dat dit geen aannemelijke verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal had verzoeker verklaard dat hij in Nederland dezelfde verklaringen had afgelegd (gehoor, p. 9).

Verzoeker maakt zijn actieve rol bij ERU en meer bepaald zijn deelname aan arrestaties niet aannemelijk. Het betreft de kern van zijn asielrelaas in België en ondermijnt de aannemelijkheid ervan zoals ook gesteld in de bestreden beslissing: *“U zou een tweede maal het land verlaten hebben omwille van het feit dat H. H. (...) wraak op u wou nemen (CGVS p.18). U zou namelijk medeverantwoordelijk geweest zijn voor zijn arrestatie, zo zegt u heden (CGVS p.18). Aangezien u in Nederland verklaarde dat u slechts magazijnmedewerker was (in tegenstelling tot in België waar u volgens uw verklaringen actief deelnam aan arrestaties van terroristen, onder meer die van H. H. (...)) kan u geenszins overtuigen dat u bij de arrestatie van H. H. (...) aanwezig was, laat staan dat u de man geïdentificeerd zou hebben. Het feit dat H. H. (...) omwille van de arrestatie en de daarop volgende detentie wraak op u wou nemen, is dan ook niet geloofwaardig.”*

Het motief betreffende de datum van het huwelijk van verzoeker en het ogenblik van de arrestatie van H. H. (...) is een overtollig motief.

2.2.2. Daar waar verzoeker verklaart dat hij geen andere keuze had dan te solliciteren bij zijn vroegere job en hij vermoedde *“dat degene die me wel eens bedreigd hebben zijn me misschien vergeten of nog steeds in detentie, geen gevaar meer voor mij”* overtuigt dit niet daar iedereen in de wijk op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij ERU.

2.2.3. Daar waar verzoeker stelt dat het ook bij zijn zus in de wijk Saydiah niet veilig was voor hem omdat de Sawha vroegen mee te gaan op patrouille stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaard heeft dat het er veiliger was. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn vrouw onder druk van terroristen van hem gescheiden zou zijn.

2.2.4. Het motief betreffende de verklaarde familiesamenstelling van verzoeker in België en Nederland is een overtuigend motief.

2.2.5. Daar waar verzoeker verwijst naar zijn tewerkstelling bij ERU en dit een risicoprofiel en beroep betreft meent de Raad dat dit op zich geen bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De verzoekende partij is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat *in casu* dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van *"open combat"*. De veiligheidssituatie is al enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en documenten, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *"herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen"*, *"De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer 'gevechten' (valt)"*, *"De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen"*, *"De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden."* en *"Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) gevisieerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)"*, en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'.

De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. Het geweld en het aantal incidenten neemt ook daar in intensiteit af, maar niettemin komt het merendeel van de incidenten nog steeds voor in Centraal-Irak. 40% van de*

incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoeek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt.

(...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...)

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet zo spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...)

Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. Deze doelwitten zijn vooral personen die behoren tot bepaalde beroeps categorieën(...)"

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. In deze analyse worden recente informatie betrokken zoals de door de verzoekende partij aangehaalde *UNHCR Eligibility guidelines* van 31 mei 2012.

De commissaris-generaal betwist niet dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, Bagdad. Er dienen echter diverse objectieve element in ogenschouw genomen te worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren.

Uit de informatie van verweerder blijkt dat de aanwezige incidenten hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De diverse objectieve elementen (zijnde het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in aanmerking genomen, is er op heden in verzoekers regio van herkomst, zijnde Bagdad, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker stelt dat de plotse ommekeer van verweerder in haar beleid aanleiding geeft tot willekeur en derhalve een schending is van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat in toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Dit vloeit voort uit het declaratoir karakter van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vaststelling van de nood aan subsidiaire bescherming en de richtlijnconforme interpretatie met betrekking tot artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming waarin gesteld wordt dat een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en onder meer rekening houdt met alle relevante feiten in het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (eigen onderlijning). Het gelijkheidsbeginsel zoals geïnterpreteerd door de verzoekende partij is in deze niet van toepassing.

Daar waar verzoeker de relevantie van het asielbeleid van andere Europese landen betwist omdat de Belgische wetgeving met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus ruimer zou zijn meent de Raad dat dit een overtoollig motief betreft.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS